

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 26CoCsp/1/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125205429
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Jančíková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8125205429.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Jančíkovej a členov senátu JUDr. Marianny Hirkovej a JUDr. Viery Kandrikovej, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. C. X, XXX XX D., zastúpený: E. F. G., advokátom, so sídlom B. XX, XXX XX D., proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému: H. G. E. H. I., C., so sídlom G. XX, XXX XX J., IČO: XX XXX XXX, o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 7Csp/76/2025 – 51 zo dňa 29.10.2025, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 7Csp/76/2025 – 51 zo dňa 29.10.2025 v I. výroku určil, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 08.07.2005 v bode 5 Údaje o požadovanom úvere v znení: Zmluvná odmena za poskytnutie úveru v Sk 34.002, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, v II. výroku určil, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 08.07.2005 v bode 5 Údaje o požadovanom úvere v znení: Poplatok za uzatvorenie zmluvy Sk 1.500, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a v III. výroku priznal žalobcovi vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Žalobca v žalobe uviedol, že spotrebiteľská zmluva má formulárový charakter, do ktorej žalovaný dopisoval jeho údaje, pričom jeho zmluvná voľnosť bola obmedzená len na dohodu o výške poskytnutého úveru. Podľa žalobcu zmluvná odmena svojím obsahom predstavuje poplatok za poskytnutie úveru, nie je možné zistiť, na základe čoho, žalovaný odmenu žiada a aké protiplnenie za ňu poskytne a je nepomerne vysoká k poskytnutej finančnej čiastke. Dojednanie o zmluvnej odmene žalobca považuje za rozporné s dobrými mravmi, nejasné, neurčité a spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Pokiaľ ide o poplatok za uzatvorenie zmluvy, žalobca v žalobe uviedol, že žalovaný mu neposkytol reálne plnenie za takýto poplatok a ako súčasť formulára zmluvy nebol individuálne dojednaný a absenciou zodpovedajúceho protiplnenia spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa.

3. Žalobca predložil listiny – Zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti D. C. C. C. K. L., Karta klienta, Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru / Zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 6.7.2005.

4. Žalovaný navrhoval žalobu ako neprípustnú zamietnuť, nakoľko neexistuje ohrozené alebo porušené právo žalobcu. Podľa žalovaného medzi zmluvnými stranami žiadny právny vzťah neexistuje a neexistujú ani žiadne skutočnosti, ktoré v zmysle § 131 Civilného sporového poriadku sú nevyhnutné pre vedenie sporového konania, keďže určovanie neprijateľnosti zmluvnej podmienky má právny význam jednak z hľadiska zamedzenia jej budúceho uplatnenia opakovane voči spotrebiteľovi alebo uplatnenie nároku z takejto podmienky voči spotrebiteľovi, čo sa v pomere medzi žalobcom a žalovaným nedeje a ani nemôže stať. Žalovaný ďalej dodal, že ustanovenie o zmluvnej odmene za poskytnutie úveru je ustanovením o cene plnenia, teda o tom, akú celkovú odplatu za poskytnutie úveru na dohodnutú dobu mal spotrebiteľ uhradiť, na ktoré naplatí ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy. V čase uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere zákon číslo 258/2001 Z. z. neurčoval ako predpísanú náležitosť uvedenie úrokovej sadzby. Žalovaný tiež nesúhlasil, aby ustanovenie o poplatku za uzatvorenie zmluvy bol neprijateľnou zmluvnou podmienkou, keďže jasne z neho vyplýva, že protiplnením je za spracovanie zmluvy a poskytnutie úveru a zároveň zákon číslo 258/2001 Z. z. výslovne v § 2 písm. e) s poplatkami počítal.

5. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil skutkový stav:

- podľa karty klienta k číslu zmluvy XXXXXXXXXX žalobcovi bola vyplatená čiastka revolvingu 1.455,88 eur a zaplatil žalovanému sumu vo výške 2.913,71 eur;
- žalobca od žalovaného dňa 06.07.2005 požiadal o poskytnutie revolvingového úveru formou zmluvy o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalobca žiadal o poskytnutie úveru 68.004,00 slovenských korún, v počte splátok 30;
- žalobcovi bola poskytnutá čiastka 34.000,02 slovenských korún, s mesačnou splátkou 1.889 slovenských korún, s poplatkom za uzatvorenie zmluvy 1.500,00 slovenských korún, zmluvnou odmenou za poskytnutie úveru veru 34.002,00 slovenských korún;
- žalobca tiež žiadal revolving vo výške 45.336,00 slovenských korún, ktorú mal splácať mesačnou splátkou 1.889,00 slovenských korún, poskytnutý mu bol revolving vo výške 23.121,00 slovenských korún za zmluvnú odmenu 22.215,00 slovenských korún, RPMN po poskytnutí revolvingu predstavovala 40,03%;
- neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli aj zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti D. C. C. C. K. L..

6. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1 a ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), ust. § 137 písm. c), § 298 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), a ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z. z.“).

7. Súd prvej inštancie poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to rozsudok sp. zn. 6Cdo/127/2017, podľa ktorého: „v prípade žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky z hľadiska vecnej legitímácie (na strane žalobcov) nemá právny význam zánik záväzku splnením dlhu (nie vždy splnenie dlhu má za následok zánik celého právneho vzťahu). V tomto prípade nejde o nárok z právneho vzťahu, ktorého právnym dôvodom je zmluva, teda o nárok vyplývajúci zo zmluvy, ale o nárok, ktorý vyplýva priamo zo zákona. V konaní o neprijateľnosť zmluvnej podmienky zánik záväzku splnením (prípadne aj zánik celého právneho vzťahu) nemôže mať žiaden vplyv na žalobcami uplatnený nárok a teda ani na ich vecnú legitímáciu.“

8. Súd prvej inštancie vychádzal z domnienky, že zmluvné podmienky neboli individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka), keďže v tomto smere žalovaný žiadne dôkazy nepredložil, pričom podľa súdu prvej inštancie jednak napadnuté ustanovenia zmluvy sa netýkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny a jednak nebola preukázaná možnosť spotrebiteľa svojou vlastnou aktivitou a konaním ovplyvniť obsah a podstatu zmluvnej podmienky. Súd prvej inštancie poukázal na Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-226/12, Constructora Principado, podľa ktorého: „čl. 3 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS sa má vykladať v tom zmysle, že existencia „značnej nerovnováhy“ nevyhnutne nevyžaduje, aby výdavky, ktoré znáša spotrebiteľ na základe zmluvnej podmienky, mali na tohto spotrebiteľa značný ekonomický vplyv vzhľadom na hodnotu predmetnej transakcie, ale môže vyplývať už zo samotnej skutočnosti dostatočne závažného narušenia právneho postavenia, v ktorom sa tento spotrebiteľ ako zmluvná strana nachádza na základe platných vnútroštátnych predpisov, či už formou zúženia obsahu práv, ktoré mu podľa týchto predpisov vyplývajú zo zmluvy, prekážky v ich výkone

alebo tiež formou prenesenia dodatočnej povinnosti, ktorú vnútroštátne predpisy nestanovujú, na spotrebiteľa, pričom vnútroštátnemu súdu na účely posúdenia prípadnej existencie značnej nerovnováhy prináleží zohľadniť povahu tovaru alebo služby, ktorá je predmetom zmluvy, všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením tejto zmluvy, ako aj všetky ostatné podmienky zmluvy.“

9. Pokiaľ ide o zmluvnú podmienku - zmluvná odmena za poskytnutie úveru vo výške 34.002,00 Sk, je podľa súdu prvej inštancie neprijateľná a svojim obsahom predstavuje poplatok za poskytnutie úveru a k výške poskytnutej finančnej čiastke je nepomerne vysoká, pričom nie je možné zistiť, aké protiplnenie za túto odmenu žalovaný poskytuje. V súvislosti s touto zmluvnou podmienkou súd prvej inštancie citoval body 59-63 odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora EÚ C-714/22 a tiež citoval z rozsudku Súdneho dvora EÚ C-565/21. Podľa názoru súdu prvej inštancie je predmetná zmluvná podmienka netransparentná, nakoľko zo zmluvy nie je možné ustáliť, aké činnosti sú v tomto poplatku zahrnuté (závery rozsudku Súdneho dvora EÚ C-280/24), pričom dôkazné bremeno ťažilo žalovaného.

10. Pokiaľ ide o zmluvnú podmienku a to poplatok za uzatvorenie zmluvy vo výške 1.500,00 Sk, aj túto zmluvnú podmienku súd prvej inštancie považoval za neprijateľnú, keďže žalovaný žalobcovi neposkytol reálne plnenie za takýto poplatok, ako súčasť formulára nebol so žalobcom osobitne vyjednaný, a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, keďže spracovateľský poplatok odráža spracovanie a náklady veriteľa za poskytnutý úver, čo nie je v záujme spotrebiteľa, a teda nemá rozumný ekonomický základ, ktorý by opodstatňoval jeho znášanie spotrebiteľom. Poplatky na rozdiel od úroku vyjadrujúceho cenu odplatu za úver, sú cenou za tzv. vedľajšie plnenie, preto podľa súdu prvej inštancie ak má poplatok obstať z hľadiska súdnej kontroly podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, musí ísť o plnenie, ktoré je pre spotrebiteľa skutočné, ktoré má pre neho význam a teda má pre spotrebiteľa akúsi pridanú hodnotu.

11. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP podľa zásady úspechu a keďže žalobca mal úspech v rozsahu 100%, z tohto dôvodu zaviazal žalovaného nahradiť mu trovy konania v uvedenom rozsahu.

12. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktoré odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP.

12.1 Odvolanie proti I. výroku žalovaný odôvodňuje odvolacími dôvodmi § 365 ods. 1 písm. b), f) a g) CSP, pričom závery súdu prvej inštancie považuje za arbitrárne, nepreskúmateľné bez opory vo vykonanom dokazovaní. Zo stručného odôvodnenia v bode 14. rozsudku podľa žalovaného nevyplýva ani popísanie a ani vysvetlenie, podľa akej úvahy súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluvná odmena predstavuje poplatok za poskytnutie úveru, akým spôsobom a čo konkrétne súd prvej inštancie porovnával, ak dospel k záveru, že zmluvná odmena je nepomerne vysoká k výške poskytnutej sumy.

12.2 V súvislosti s výrokom I. žalovaný napadol rozsudok aj z dôvodu porušenia povinnosti riadne a preskúmateľne sa vypořadať s procesnou obranou žalovaného a z dôvodu odňatia možnosti konať pred súdom, teda že postupom a rozhodnutím súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalovaný v rámci svojej procesnej obrany uviedol, že jednak že zmluvná odmena je cenou plnenia, teda odplatou za dočasné prenechanie peňažných prostriedkov na užívanie s povinnosťou ich vrátiť, a jednak, že zo zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva, bod 5.3, podľa ktorého zmluvná odmena vyjadruje úrok za úver, teda jeho úročenie, a to formou celého vyčíslenia úroku. S poukazom na ust. § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere platilo, že ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia. Keďže súd prvej inštancie sa s procesnou obranou žalovaného absolútne nevypořadal, porušil svoju zákonnú povinnosť a označený rozsudok zaťažil vadou nepreskúmateľnosti. K uvedenému žalovaný poukázal na § 220 ods. 2 CSP a na závery Ústavného súdu SR v nálezoach sp. zn. I. ÚS 736/16 a sp. Zn. II. ÚS 675/2014.

12.3 Žalovaný sa tiež nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o tom, že zmluvná odmena má byť nepomerne vysoká k výške poskytnutej sumy, keďže z odôvodnenia nevyplýva nič, čím by tento záver bol zdôvodnený. Z rozsudku sa podľa žalovaného nedá zistiť, prečo nebol na posúdenie vzatý údaj o RPMN.

12.4 Odvolanie proti výroku II. žalovaný podal z dôvodu porušenia procesných ustanovení a neodôvodneného odklonu od ustálenej súdnej praxe, teda pre rozpor s rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR, Súdneho dvora EÚ a aj s rozhodovacou praxou Krajského súdu v Prešove, pričom odklon od rozhodovacej činnosti súd prvej inštancie v rozpore s článkom 2 ods. 2 CSP a v rozpore s § 220 ods. 3 CSP ani nezdôvodnil. Podľa žalovaného ide konkrétne o rozhodnutia NS SR sp. zn. 7Cdo/294/2019, sp. zn. 5Cdo/47/2019, sp. zn. 4Cdo/292/2021 a tiež rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-621/17, podľa ktorého „článok 4 ods. 2 a článok 5 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že z požiadavky, podľa ktorej musí byť zmluvná podmienka formulovaná jasne a zrozumiteľne, nevyplýva povinnosť, aby také zmluvné podmienky, o aké ide vo veci samej, ktoré neboli individuálne dohodnuté a sú obsiahnuté v zmluve o úvere uzatvorenej so spotrebiteľmi, pričom presne určujú sumu poplatkov za správu a poplatku za poskytnutie úveru, ktoré znáša spotrebiteľ, spôsob ich výpočtu a dátum ich splatnosti, tiež podrobne špecifikovali všetky služby poskytované ako protihodnota dotknutých súm.“ Žalovaný tiež poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 23CoCsp/6/2022 zo dňa 20.4.2023 potvrdzujúci rozsudok súdu prvej inštancie sp. zn. 29Csp/6/2022, ktorým bola žaloba o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky ohľadom spracovateľského poplatku a poplatku za správu úveru voči žalovanej Tatra banke a. s. zamietnutá.

12.5 Podľa žalovaného súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil a posúdil tiež okolnosti týkajúce sa prípustnosti podanej žaloby. Žalovaný poukázal, že súd prvej inštancie prípustnosť podania žaloby odôvodnil s odkazom na zákon č. 250/2007 Z. z. a ďalej na judikatúru Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 6Cdo/127/2017, avšak zákon č. 250/2007 Z. z. neplatil a ani neexistoval ani v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere (t. j. dňa 08.07.2005) a ani v čase začatia tohto konania. Podľa žalovaného rozsudok Najvyššieho súdu SR odkazuje na daný zákon, nikde však neobsahuje žiadny záver, podľa ktorého je časovo neobmedzené domáhanie sa určenia neprijateľnosti a takisto nevyslovil, že podanie žaloby o určenie neprijateľnosti nahrádza nevyužitie iných zákonných možností na ochranu svojich práv. Súd prvej inštancie postupoval v rozpore s § 131 Civilného sporového poriadku, pričom nezdôvodnil, na základe čoho dospel k záveru, že existuje v pomere medzi stranami ohrozené alebo porušené právo. Žalobca podanie žaloby neodôvodnil zmenou svojho postavenia, ale tým, aby namiesto svojho neuplatneného premlčaného reštitučného nároku (ktorého existenciu žalovaný popiera) si mohol uplatňovať finančné zadosťučinenie, preto podľa žalovaného žalobca sám preukázal, že navrhované rozhodnutie nemá pre neho žiadny konkrétny a reálny význam. Podaná žaloba podľa žalovaného zároveň predstavuje aj obchádzanie zákona – ustanovení o premlčaní týkajúcich sa údajného reštitučného nároku. Medzi sporovými stranami tak podľa žalovaného neexistuje žiadny právny vzťah a to samo o sebe vylučuje prípustnosť akéhokoľvek určovania či určovacej žaloby.

12.6 Preto žalovaný navrhol odvolaciemu súdu, aby zmenil napádaný rozsudok a podanú žalobu zamietol, a rozhodol o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania.

13. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa podľa jeho názoru atribúty jasnosti, stručnosti a zrozumiteľnosti a považuje ho za dostatočne odôvodnený. Čo sa týka súdom určených a namietaných neprijateľných zmluvných podmienok, tieto podľa žalobcu predstavujú už notoricky známe neprijateľné zmluvné podmienky používané žalovaným, ako aj inými dodávateľmi bankového alebo nebankového spektra, pričom pre súdenú vec je rozhodujúce, aby existovalo hoci aj len jedno právoplatné rozhodnutie, ktoré určuje predmetnú zmluvnú podmienku za neprijateľnú a teda absolútne neplatnú. V súvislosti s určením neprijateľnosti zmluvných podmienok v danom konaní žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoCsp/13/2022 zo dňa 13.10.2022 a sp. zn. 22CoCsp/17/2022 zo dňa 28.6.2022. Žalobca navrhol odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

14. Ďalšie vyjadrenia neboli v odvolacom konaní podané.

15. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

16. Žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), spočíva v tom, že nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, predstavuje vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie (napr. nesprávne realizovaná manuálna povinnosť (§ 160)), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

17. Žalobca v podanom odvolaní napadnutému rozsudku vytýka nedostatočné odôvodnenie, nevysporiadanie sa s jeho argumentáciou, nesprávne zistený skutkový stav, nesprávne právne posúdenie, neodôvodnenie odklonu od rozhodnutí vyššej súdnej authority ohľadom právneho posúdenia neprijateľnosti poplatku za uzatvorenie zmluvy. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku však dospel k záveru, že súd prvej inštancie vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil, aby boli zrejme, prečo súd prvej inštancie žalobe vyhovel.

18. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca uzavrel so žalovaným dňa 06.07.2005 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bola žalobcovi poskytnutá čiastka 34.000,02 slovenských korún, s mesačnou splátkou 1.889 slovenských korún, s poplatkom za uzatvorenie zmluvy 1.500,00 slovenských korún, zmluvnou odmenou za poskytnutie úveru veru 34.002,00 slovenských korún.

19. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobca je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

20. Podľa § 2 písm. a) zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení niektorých zákonov platného a účinného v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

21. Podľa § 2 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 1 a ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

22. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka platného a účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy ďalej len („Občiansky zákonník“) spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa

§ 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

Podľa ust. 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia.

Podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

23. Pokiaľ žalovaný spochybňuje správnosť postupu súdu prvej inštancie, ktorý určil neprijateľnosť zmluvných podmienok po zániku zmluvného vzťahu, odvolací súd dáva do pozornosti odsek 9. odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30. januára 2019, kde dovolací súd konštatoval, že z hmotného práva okrem iného vyplýva všeobecná zásada, že spotrebiteľské zmluvy nesmú zásadne obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, t. j. neprijateľné podmienky (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy). Z dikcie citovaného ustanovenia možno vyvodiť povinnosť dodávateľa, podľa ktorej nesmie v spotrebiteľských zmluvách používať neprijateľné podmienky, čomu korešponduje právo spotrebiteľa na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Ako procesný prostriedok ochrany tu slúži práve žaloba o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. V takomto spore je potom nositeľom hmotného oprávnenia, o ktoré v konaní ide ten subjekt, ktorý vystupuje v zmluve ako spotrebiteľ a nositeľom povinnosti subjekt vystupujúci v zmluve ako dodávateľ. V danej veci žalobca vystupuje v zmluve o spotrebiteľskom úvere v pozícii spotrebiteľa a žalovaný v pozícii dodávateľa. Žalobca je teda tým subjektom, ktorého možno označiť za nositeľa hmotného oprávnenia, o ktoré v konaní ide, a teda má v tomto konaní vecnú aktívnu legitímáciu. Podľa dovolacieho súdu v prípade žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky z hľadiska vecnej legitímácie nemá právny význam zánik záväzku splnením dlhu (nie vždy splnenie dlhu má za následok zánik celého právneho vzťahu). Takáto žaloba vychádza zo zákonnej požiadavky, podľa ktorej spotrebiteľské zmluvy nesmú zásadne obsahovať neprijateľné zmluvné podmienky, a teda nejde o nárok z právneho vzťahu, ktorého právnym dôvodom je zmluva, teda o nárok vyplývajúci zo zmluvy, ale o nárok, ktorý vyplýva priamo zo zákona. V konaní o neprijateľnosť zmluvnej podmienky zánik záväzku splnením (prípadne aj zánik celého právneho vzťahu) nemôže mať žiaden vplyv na žalobcom uplatnený nárok, a teda ani na ich vecnú legitímáciu. Žalobca preto aj v prípade, že nárok uplatnil žalobou po zániku záväzkového právneho vzťahu, je nositeľom hmotného oprávnenia, o ktoré v konaní ide, a teda má v predmetnom spore vecnú aktívnu legitímáciu. Opačný názor by v podstate znamenal odňatie možnosti spotrebiteľovi domáhať sa práva na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách žalobou na súde, čo odporuje čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj smernici Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica“).

24. S poukazom na uvedené právne ustanovenia a citovanú judikatúru a princíp právnej istoty vyplývajúci z čl. 2 ods. 2 Základných princípov CSP, odvolací súd konštatuje, že v zmysle aktuálnej právnej úpravy sa spotrebiteľ domnievajúci sa neprijateľnosti zmluvných dojednaní v ním uzatvorenej spotrebiteľskej zmluve môže bez ďalšieho (predovšetkým bez potreby naliehavého právneho záujmu, či uplatňovania iných práv, ktorých uplatnenie by malo svoj základ v určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky) domáhať voči dodávateľovi ochrany svojich práv žalobou o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve podľa § 137 písm. d) CSP v spojení s § 53 ods. 1, 4 a 5, Občianskeho zákonníka, § 53a Občianskeho zákonníka a § 298 ods. 1 CSP.

25. Ak žalovaný namieta, že súd prvej inštancie odkázal na zákon č. 250/2007 Z. z., ktorý neplatil a ani neexistoval ani v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere (t. j. dňa 08.07.2005) a ani v čase začatia tohto konania, odvolací súd poukazuje, že hoci bol zákon č. 250/2007 Z. z. prijatý neskôr, ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách bola do Občianskeho zákonníka inkorporovaná už zákonom č. 150/2004 Z. z. s účinnosťou od 1. apríla 2004 (§ 52 a nasl.). Z uznesenia Ústavného súdu SR z 5. júna 2013 sp. zn. II. ÚS 329/2013 vyplýva, že síce vo

výpočte spotrebiteľských zmlúv podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka až do 1. januára 2008 nebolo možné nájsť úverovú zmluvu, avšak súčasne nemožno pozabudnúť, že už od 25.11.2004 bolo účinné ustanovenie § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, z čoho vyplýva, že nie podľa Občianskeho zákonníka, ale podľa tohto ustanovenia za spotrebiteľskú zmluvu je možné považovať aj úverovú zmluvu.

26. Z hľadiska prípustnosti žaloby je však potrebné rozlišovať medzi hmotnoprávnym posúdením, či je podmienka neprijateľná, a procesnoprávnym oprávnením, či sa o tom možno domáhať určenia na súde. Odvolací súd poukazuje v tomto smere na závery Najvyššieho súdu SR, ktorý v rozsudku sp. zn. 4Cdo/148/2018 zo dňa 30.07.2019 uviedol: „V civilnom sporovom konaní žalobca vymedzuje predmet, o čom má súd konať a rozhodovať, a súd je v zmysle § 212 ods. 2 CSP (predtým § 152 ods. 2 O.s.p.) povinný rozhodnúť o celom uplatnenom návrhu a nemôže prisúdiť iný procesný nárok než ten, ktorého sa žalobca žalobou domáhal. Keďže v prejednávanej veci žalobcovia vymedzili, že žiadajú určiť neprijateľnosť a neplatnosť špecifikovaných zmluvných podmienok, súd bol povinný konanie viesť tak, aby mohol zaujať záver, či žalobcovia majú na požadovanom určení naliehavý právny záujem ako základný predpoklad úspešnosti určovacej žaloby a či požadované určenie je dôvodné alebo nie. V danom prípade je tiež potrebné si uvedomiť, že určovací výrok, či žalobou napadnuté zmluvné ustanovenia sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami a či sú neplatné, je výrokom deklaratórnym. To znamená, že súd týmto výrokom právo netvorí, nezakladá (nekonštituuje), len vyhlasuje (deklaruje) určitú skutočnosť, ktorá je (už) prítomná v čase jeho rozhodnutia (porov. § 217 ods. 1 C.s.p.; predtým § 154 ods. 1 O.s.p.). Ak určitá dohodnutá zmluvná podmienka naplňa skutkovú podstatu neprijateľnosti v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka (tzn. že spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa), je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a v tom dôsledku aj neplatnou už od samého počiatku, t. j. od jej „uzavretia“, dojednaní (ex tunc), a nie od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku súdu, ktorým jej neprijateľnosť a neplatnosť určil (ex nunc). Vzhľadom na uvedené preto žalovaný mylne tvrdí, že neprijateľnosť podmienok v spotrebiteľských zmluvách je „procesne“ možné určiť až od 1. marca 2010, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 575/2009 Z. z. Podľa názoru dovolacieho súdu bolo možné konštatovať neprijateľnosť určitej podmienky v spotrebiteľských zmluvách už od 1. apríla 2004, kedy bol do slovenského právneho poriadku zakotvený inštitút spotrebiteľských zmlúv a ochrany pred neprijateľnými podmienkami v týchto zmluvách. Uvedený záver vyplýva aj z dôvodovej správy k zákonu č. 150/2004 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Občiansky zákonník, v ktorej zákonodarca výslovne uvádza, že „ak by spotrebiteľ usúdil, že zmluvné podmienky sú neprijateľné, má v prvom rade možnosť domáhať sa u dodávateľa ich zrušenia. Ak by dodávateľ neuznal jeho argumenty a nepovažoval by podmienky za neprijateľné, potom má spotrebiteľ právo podať na súde žalobu na určenie, že niektorá zmluvná podmienka je v zmysle tejto úpravy neprijateľná. Stačí, ak je neprijateľná akákoľvek zo zmluvných podmienok.“ Zmena Občianskeho zákonníka a Občianskeho súdneho poriadku vykonaná na základe zákona č. 575/2009 Z. z. s účinnosťou od 1. marca 2010 bola významná predovšetkým z toho hľadiska, že do právneho poriadku zakotvila oprávnenie súdu rozhodnúť o neprijateľnosti podmienky použitej v spotrebiteľskej zmluve nielen na návrh strany, ale aj bez návrhu, ultra petit, a to - ako dôvodová správa k tomuto zákonu uvádza - za účelom odstrániť nedostatky v transpozícii smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, a tak dosiahnuť širšiu a účinnejšiu ochranu spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. V žiadnom prípade však túto novelu zákona nemožno interpretovať tak, že neprijateľnosť podmienky v spotrebiteľských zmluvách rozsudovým výrokom možno deklarovať až od momentu nadobudnutia jej účinnosti, resp. že takto možno postupovať len v prípade spotrebiteľských zmlúv, ktoré boli uzavreté až po nadobudnutí jej účinnosti.“ (obdobne aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/339/2020 zo dňa 27.10.2022)

27. Zároveň odvolací súd k námietke žalovaného k obchádzaniu zákona dodáva, že vzhľadom na vyššie citovanú judikatúru ani prípadné premlčanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nepredstavuje prekážku pre určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky a nejedná sa o nedovolené obchádzanie inštitútu premlčania. Konanie o vydanie reštitučných nárokov pre porušenie povinností dodávateľa nie je obligatórne spojené s konaním o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, preto spotrebiteľ sa môže svojich nárokov domáhať samostatne. Kým však reštitučné nároky na zaplatenie bezdôvodného obohatenia od dodávateľa sa premlčujú, tak ako bolo uvedené vyššie, nárok na určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok je daný zákonom, nezávislý od skutočnosti, či zmluvný vzťah medzi spotrebiteľom a dodávateľom ešte trvá. Krajský súd v Prešove v uznesení zo dňa 21.04.2016 č. k. 20Co/295/2014-151 konštatoval: „Spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo

spochybňované existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky a v tomto slova zmysle nie je rozhodné, či dochádza aj k uplatneniu práv na plnenie vyplývajúcich z takejto neprijateľnej podmienky (posudzuje sa, či zmluvná podmienka je z objektívneho hľadiska spôsobilá negatívne zasiahnuť do práv spotrebiteľa), ako ani to, kedy sa spotrebiteľ domáha určenia zmluvnej podmienky za neprijateľnú, t.j. či tak činí pred vstupom do zmluvného vzťahu s dodávateľom, počas jeho trvania alebo až následne. Danosť právneho záujmu na zabezpečení právnej istoty, ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami nie je časovo limitovaná.“

28. Čo sa týka ďalších námietok žalovaného v odvolaní, žalovaný sa nestotožňuje s právnym posúdením určenia neprijateľných podmienok, kde zdôrazňuje, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho obranou a tiež podľa jeho názoru súd prvej inštancie nevysvetlil odklon od ustálenej rozhodovacej praxe.

29. Predmetom konania bolo určenie neprijateľnosti dvoch zmluvných podmienok uvedených v zmluve zo dňa 6.7.2005, pričom medzi stranami sporu nebolo sporné ich znenie, ale len to, či tieto zmluvné podmienky mali charakter neprijateľných zmluvných podmienok alebo nie. Podľa Žiadosti o poskytnutie úveru / Zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 8.7.2005 v bode 5. sa uvádza: „Dlžník žiada spoločnosť D. C. C. K. L. o poskytnutie úveru za nasledujúcich podmienok: požadovaná výška úveru 68.000,- SK, poskytnutá čiastka: 34.002,- SK, mesačná splátka: 1.889,- SK, poplatok za poskytnutie úveru: 1.500,- SK, zmluvná odmena za poskytnutie úveru: 34.002,- SK, RPMN po poskytnutí úveru 26,91 %“

30. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie poukazuje na ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré je možné považovať za generálnu klauzulu definujúcu, že dojednania v spotrebiteľskej zmluve nesmú spôsobovať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a ak takúto nerovnováhu obsahujú, je to treba považovať za neprijateľnú podmienku. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania.

31. V zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vyplýva obligatórnosť zásahu súdu proti nekalej podmienke: „Cieľ Článku 6 Smernice, ktorý od členských štátov vyžaduje stanoviť, že nečestné podmienky nie sú pre spotrebiteľa zaväzujúce, by sa nedosiahol, keby bol spotrebiteľ sám povinný vystúpiť proti nečestnej povahe takých podmienok. V sporoch, kde zahrnuté sumy sú často obmedzené, môžu byť právnické poplatky vyššie než vložená čiastka, čo môže spotrebiteľa odradiť, aby napadol použitie nečestnej podmienky. V počte členských štátov procedurálne predpisy umožňujú jednotlivcom brániť sa v takých konaniach a je reálne riziko, že spotrebiteľ kvôli neznalosti práva nespochybni podmienku prednesenú proti nemu. Z toho vyplýva, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť podmienky tohto druhu na svoj vlastný návrh“.

32. Vo vzťahu k poplatku za poskytnutie úveru je potrebné uviesť, že neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany hrubú nerovnováhu. Znak neprijateľnej zmluvnej podmienky napíňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná, napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa, ale aj podmienka ktorá je neurčitá alebo ktorá je v rozpore s ratio legis zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. V predmetnom prípade dojednanie poplatku bolo žalovaným už predformulované a žalobca nemohol znenie obsah predmetnej podmienky ovplyvniť. Zmluvná podmienka upravujúca poplatok za poskytnutie úveru tak nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná, preto podlieha prieskumu v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z týchto dôvodov nepovažoval za dôvodnú ani odvolaniu námietku žalovaného. Odvolací súd sa plne stotožnil a osvojuje si argumentáciu Vrchného Krajského súdu Karlsruhe z 3. mája 2011 (17 U 192/10), ktorý potvrdil rozhodovaciu líniu, podľa ktorej je pre spotrebiteľa vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované (vykonávané) vo vlastnom záujme dodávateľa.

33. V prípade ak dodávateľ využíva spoplatnenie konkrétnych úkonov alebo služieb, môže na spotrebiteľa prenášať len také nákladové bremeno, ktoré bude sledovať prospech spotrebiteľa v prevažnej miere. Ak poskytovateľ úveru má riadne s odbornou starostlivosťou poskytovať úvery, teda podnikáť podľa svojho licencovaného predmetu podnikania, nemôže poskytnúť úver bez toho, aby tento úver následne aj spravoval. Ide teda o činnosť, ktorá je pre poskytovateľa úveru nevyhnutná na to, aby mohol mať prehľad o realizovaných platbách zo strany spotrebiteľa, a teda o výške svojej pohľadávky voči spotrebiteľovi. Správa úveru v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa, a preto predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku.

34. Taktiež odvolací súd poukazuje na znenie zmluvných podmienok 1/ poplatok za poskytnutie úveru a 2/ zmluvná odmena za poskytnutie úveru, pričom oba sú kvantifikované pevnou sumou a obe sa platia za poskytnutie úveru bez ich konkrétnejšej špecifikácie, čo v podstate pre spotrebiteľa znamená, že za to, že od veriteľa si požičia sumu 34.002,- sk zaplatí 34.002,- sk + 1.500,- sk + 34.002,- sk = 69.504,- sk. Podľa odvolacieho súdu zo znenia zmluvných podmienok nevyplýva ani to, ako sa uhrádzajú, kedy sú splatné, v akom pomere sú súčasťou splátky, ak sú jej súčasťou, teda nemožno tvrdiť, že zmluvné podmienky týkajúce sa poplatku a zmluvnej odmeny sú jasné a zrozumiteľné.

35. Právne bezvýznamný je preto poukaz na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-621/17 zo dňa 03.10.2019. Tento rozsudok sa týkal výkladu Smernice Rady 93/13/EHS vo vzťahu k maďarskému právu a nie k právu platnému na území Slovenskej republiky. Navyše v tomto rozhodnutí Súdny dvor EÚ v súvislosti s výkladom článku 4 ods. 2 a článku 5 Smernice Rady 93/13/EHS vyslovil len to, že z požiadavky, podľa ktorej musí byť zmluvná podmienka formulovaná jasne a zrozumiteľne, nevyplýva povinnosť, aby také zmluvné podmienky, o aké ide vo veci samej, ktoré neboli individuálne dohodnuté a sú obsiahnuté v zmluve o úvere uzatvorenej so spotrebiteľmi, pričom presne určujú sumu poplatkov za správu a poplatku za poskytnutie úveru, ktoré znáša spotrebiteľ, spôsob ich výpočtu a dátum ich splatnosti, tiež podrobne špecifikovali všetky služby poskytované ako protihodnota dotknutých súm. Aj z tohto rozhodnutia vyplýva, že musí ísť o služby poskytované spotrebiteľom ako protihodnota súm obsiahnutých v zmluve o úvere. Teda musí ísť o služby sledujúce záujmy spotrebiteľa a nie dodávateľa.

36. K námietke žalovaného o nemožnosti skúmania ceny plnenia ako neprijateľnej zmluvnej podmienky odvolací súd uvádza, že v danom prípade takýto poplatok, ktorý v podstate predstavuje povinnosť spotrebiteľa uhrádzať odmenu za poskytnutie úveru, nie je hlavný predmet úverového vzťahu, ale ide o vedľajšie dojednanie a zároveň nebolo dojednané individuálne, pretože boli žalobcovi predložené na podpis bez toho, aby mohol ovplyvniť znenie tej celej úverovej zmluvy, ale aj napadnutých neprijateľných zmluvných podmienok. Pokiaľ žalobca mal záujem o úver a chcel ho získať, musel podpísať celú úverovú zmluvu bez ohľadu na jej znalosť či neznalosť po obsahovej stránke. Práve čo sa týka poplatku za poskytnutie úveru, súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení citoval rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-714/22, v ktorom uviedol, že už „rozhodol, že povinnosť odmeniť služby spojené s preskúmaním, poskytnutím a spracovaním úveru alebo iné podobné služby, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou činnosti veriteľa v súvislosti s poskytnutím úveru, nemožno považovať za povinnosť patriacu medzi základné plnenia vyplývajúce zo zmluvy o úvere [rozsudok zo 16. marca 2023, CaixaBank (Provizia za poskytnutie úveru), C-565/21, EU:C:2023:212, bod, body 22 a 23].“

37. Čo sa týka zmluvnej odmeny žalovaný nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý vyslovil, že je nepomerne vysoká k výške poskytnutej odmeny, keďže uvedenú úvahu nezdôvodnil a nevzal do úvahy ani RPMN. Žalovaný taktiež poukázal aj na bod 5.3. zmluvných dojednaní. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorý záver odvolací súd považuje za správny.

38. Čo sa týka obrany žalovaného, že zmluvná odmena je cenou plnenia, a teda nespadá pod prieskum neprijateľnosti zmluvných podmienok, odvolací súd poukazuje, že súd prvej inštancie s odkazom na judikatúru Súdneho dvora EÚ dospel k záveru, že sa netýkajú hlavného predmetu plnenia, citujúc: „Pokiaľ ide o kategóriu zmluvných podmienok vzťahujúcich sa na pojem „hlavný predmet zmluvy“ v zmysle uvedeného ustanovenia, Súdny dvor rozhodol, že tieto podmienky sa musia chápať ako podmienky, ktoré upravujú základné plnenia tejto zmluvy a ktoré ju ako také charakterizujú. Naopak, na podmienky, ktoré majú doplnkovú povahu vo vzťahu k podmienkam vymedzujúcim samotnú podstatu zmluvného vzťahu, by sa tento pojem nemal vzťahovať.“ Odvolací súd k uvedenému dodáva, že zmluvná podmienka o zmluvnej odmene je neprijateľná aj z dôvodu spôsobu jej úpravy, neurčitosti. Ak žalovaný

tvrdí, že je potrebné vyhodnotiť predmetnú zmluvnú podmienku v kontexte celého zmluvného dojednaní zmluvnej odmeny vrátane dojednaní obsiahnutých v zmluvných dojednaniach v bode 5.3., odvolací súd poukazuje, že znenie predmetné zmluvného dojednaní nie je odvolaciemu súdu známe, keďže z listiny, ktorú predložil žalobca vyplýva, že ide o text miniatúrneho nečitateľného textu. Navyše podľa názoru odvolacieho súdu je neprijateľné, aby tak závažná podmienka, akou je zmluvná odmena bola obsahom zmluvných dojednaní, ktoré svojim obsahom skôr evokujú všeobecné obchodné podmienky, než podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Odvolací súd sa tiež stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že zmluvná odmena je neprímerane vysoká v porovnaní s istinou poskytnutého úveru, keďže predstavuje 100 % sumy poskytnutého úveru a tiež nebolo preukázané, že by uvedená zmluvná podmienka bola dohodnutá individuálne.

39. Predovšetkým je potrebné si uvedomiť, že výsledkom súdneho konania je autoritatívne rozhodnutie, podľa ktorého je v sporovom konaní vždy jedna strana sporu úspešná a druhá strana neúspešná. Súčasťou práva na spravodlivý proces tak nemôže byť právo na to, aby bola procesná strana (žalobca, i žalovaný) pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa všeobecný súd stotožnil práve s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany sporu, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán, vrátane ich dôvodov a námietok (porov. sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010).

40. Podľa odvolacieho súdu skutočnosti uvedené v odvolaní žalovaného teda neboli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie, preto odvolanie žalovaného z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, aj čo do súvisiaceho rozhodnutia o trovách konania pred súdom prvej inštancie, kedy súd prvej inštancie vychádzal z úspechu strán sporu, pričom žalobcovi ako úspešnej strane sporu náhradu trov konania priznal v rozsahu 100%.

K trovám odvolacieho konania

41. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

42. Podľa § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá náhradu trov konania právo

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

43. V civilnom sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní. Ak mala strana plný úspech vo veci, prizná sa jej tiež celá náhrada nákladov konania, ak mala strana len čiastočný úspech, náhrada nákladov bude pomerne rozdelená. Ak je úspech a neúspech vyvážený, vysloví súd, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

44. V tomto prípade, keďže žalobca v odvolacom konaní bol úspešný, odvolací súd mu priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

45. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 422 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody - § 421 a § 422 CSP)) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 125 ods. 1 a 2 CSP podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 160 ods. 2 CSP dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci.